

Sygn. akt: I C 419/19 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Maliszewska

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Lis

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2019 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w G.

przeciwko K. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej K. B. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. ustawowe odsetki za opóźnienie od kwot:

- 175,79 zł (sto siedemdziesiąt pięć złotych 79/100) za okres od dnia 27 lipca 2018 r. do dnia 19 sierpnia 2018 r.;

- 177,59 zł (sto siedemdziesiąt siedem złotych 59/100) za okres od dnia 29 maja 2018 r. do dnia 31 maja 2018 r.;

- 93,15 zł (dziewięćdziesiąt trzy złote 15/100) za okres od dnia 27 marca 2018 r. do dnia 12 marca 2019 r.;

2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

3. odstępuje od obciążenia pozwanej K. B. kosztami procesu.

SSR Halina Maliszewska

Sygn. akt I C 419/19 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) SA w G. wystąpił w dniu 14 listopada 2018 r. do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód VI Wydziału Cywilnego w Lublinie z roszczeniem przeciwko pozwanej K. B. o zapłatę kwoty 467,93 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 21,40 zł od dnia 6 września 2018 r.,
- 175,79 zł od dnia 27 lipca 2018 r.,
- 177,59 zł od dnia 29 maja 2018 r. i
- 93,15 od dnia 27 marca 2018 r.

Wniósł również o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. Powód wniósł o rozpoznanie jego sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu podał, że na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczał pozwanej energię do lokalu wskazanego w umowie. W związku z tym wystawił i doręczył pozwanej faktury VAT:

- nr (...) która stała się wymagalna 26 marca 2018 r.,
- nr (...) która stała się wymagalna 28 maja 2018 r.,
- nr (...) która stała się wymagalna 26 lipca 2018 r.,
- nr (...) która stała się wymagalna 5 września 2018 r.

Powód podał, że pismem z dnia 30 października 2018 r. wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia ale pozwana nie uregulowała tych należności (k. 2-6 akt).

Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin - Zachód VI Wydziału Cywilnego w Lublinie postanowieniem z dnia 21 grudnia 2018 r. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kwidzynie (k. 7 akt).

Po uzupełnieniu braków pozwu przez powoda, Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Kwidzynie uwzględniając roszczenie powoda wydał w dniu 8 lutego 2019 r. w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt I Nc 66/19 nakaz zapłaty kwoty dochodzonej pozwem wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami postępowania (k. 26 akt).

Nakaz ten w całości zaskarżyła pozwana składając sprzeciw. Wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, że nie posiada zaległości wobec powoda.

W uzasadnieniu podała, że:

- fakturę nr (...) opłaciła w dniu 1 czerwca 2018 r.,
- fakturę nr (...) opłaciła 20 sierpnia 2018 r. a
- fakturę nr (...) opłaciła w dniu 4 września 2018 r.

Nie otrzymała natomiast faktury nr (...). Pozwana podniosła, że zapłaciła też wcześniejsze faktury nr (...) – w dniu 20 lutego 2018 r. i (...) – w dniu 4 lutego 2018 r. których faktycznie nie otrzymała w formie papierowej.

Zarzuciła, że należności płaciła wskazując za jaką fakturę płaci i za jaki okres, o ile ją otrzymała. Powód nie mógł więc zaliczać dokonywanych wpłat dowolnie na poczet innych należności. Zarzuciła, że nie otrzymywała wszystkich faktur a powód nie przedstawił rozliczenia dokonanych wpłat (k. 28-29 i 34-35 akt).

W toku procesu w dniu 13 marca 2019 r. pozwana wpłaciła kwotę 93,15 zł tytułem należności wynikającej z faktury nr (...) (k. 48v akt).

Powód pismem z dnia 27 marca 2019 r. w związku z wpłatą kwoty 93,15 zł ograniczył żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie kwoty:

- 21,40 zł tytułem niezapłaconej faktury nr (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 r.

- 175,79 zł tytułem niezapłaconej faktury nr (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 r.
- 177,59 zł tytułem niezapłaconej faktury nr (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 r.
- 24,66 zł tytułem niezapłaconej faktury nr (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 r.

W uzasadnieniu wskazał, że kwotę 93,15 zł zaliczył na poczet ustawowych odsetek za opóźnienie z tytułu faktur nr (...), nr (...), nr (...) i nr (...) za okres od dnia pierwotnie dochodzonego pozwem do dnia 13 marca 2019 r. oraz na poczet należności głównej wynikającej z faktury nr (...) (k. 75 akt).

Sąd ustalił, co następuje:

Bezsporne między stronami jest, że strony łączy umowa kompleksowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w S. przy ul. (...). Nie ustalono kiedy umowa została zawarta, na jaki okres i na jakich warunkach.

Zasady świadczenia usług kompleksowych przez powoda oraz prawa i obowiązki stron określają ogólne warunki umów kompleksowych (...) SA zatwierdzone uchwałą Zarządu tej spółki z dnia 14 listopada 2007 r. Ogólne warunki nie zostały doręczone pozwanej.

Zgodnie z § 17 ust. 1 ogólnych warunków Odbiorca wnosi należności za energię elektryczną w wysokości i terminie określonych w fakturze.

Zgodnie z § 17 ust. 3 ogólnych warunków Dostawcy przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie we wniesieniu należności.

Zgodnie zaś z § 17 ust. 4 ogólnych warunków W razie powstania zaległości w płatności, Dostawca może zarachować dokonane przez Odbiorcę wpłaty pieniężne w pierwszej kolejności na poczet odsetek od faktur uregulowanych z opóźnieniem, a następnie na poczet najdawniej wymagalnego długu.

(**dowód** : ogólne warunki umów kompleksowych (...) SA k. 70-73v akt, zeznania pozwanej k. 77v akt)

W związku dostarczoną pozwanej energią elektryczną, powód wystawił faktury VAT:

- nr (...) na kwotę 179,40 zł z terminem płatności do dnia 26 marca 2018 r., z której dochodzi zapłaty kwoty 93,15 zł, którą pozwana zapłaciła w dniu 13 marca 2019 r. wskazując numer tej faktury w tytule przelewu,
- nr (...) na kwotę 177,59 zł z terminem płatności do dnia 28 maja 2018 r., którą pozwana zapłaciła w dniu 1 czerwca 2018 r. wskazując numer tej faktury w tytule przelewu,
- nr (...) na kwotę 175,79 zł z terminem płatności do dnia 26 lipca 2018 r., którą pozwana zapłaciła w dniu 20 sierpnia 2018 r. wskazując numer tej faktury w tytule przelewu oraz
- nr (...) na kwotę 21,40 zł z terminem płatności do dnia 5 września 2018 r., którą pozwana zapłaciła w dniu 4 września 2018 r. wskazując numer tej faktury w tytule przelewu.

(**dowód** : faktura nr (...) k. 22 akt, nr (...) k. 21 akt, nr (...) k. 20 akt, dowód zapłaty faktury nr (...) k. 48v akt, dowód zapłaty faktury nr (...) k. 39 akt, dowód zapłaty faktury nr (...) k. 38 akt, dowód zapłaty faktury nr (...) k. 37 akt)

Zdarzało się, że powód nie dostarczał pozwanej w terminie faktur za energię elektryczną. Jeżeli faktury nie przychodziły zbyt długo, wówczas pozwana sama dzwoniła do powoda, ustalała jaką kwotę winna zapłacić, na

podstawie jakiego numeru faktury i dokonywała płatności. Wskazywała wówczas numer faktury której płatność dotyczy i zaznaczała w tytule płatności, że „brak formy papierowej tego Nr, dosłać” albo „warunkowo”. W taki sposób dokonała zapłaty za faktury nr (...) i nr (...).

(**dowód** : dowód zapłaty faktury nr (...) k. 40 akt, dowód zapłaty faktury nr (...) k. 41 akt)

Powód wpłaty dokonane przez pozwaną na poczet faktur dochodzonych pozwem, wbrew wskazaniu pozwanej w tytule przelewu, zaliczył na poczet należności wynikających z wcześniejszych faktur od nr (...) do nr (...), not odsetkowych i not obciążeniowych za wystawione wezwania do zapłaty, powołując się na § 17 ust. 4 ogólnych warunków umów kompleksowych (...) SA. Powód nie wykazał by te faktury od nr (...) do nr (...), noty odsetkowe i noty obciążeniowe doręczył pozwanej i kiedy.

(**dowód** : oświadczenie powoda zawarte w piśmie z dnia 25.03-2019 r. k. 53v akt)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle powyższych ustaleń Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione jedynie w niewielkiej części dotyczącej odsetek za opóźnienie.

Stan faktyczny w sprawie był bezsporny. Bezsporne było bowiem, że strony łączyła umowa kompleksowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych w rozumieniu art. 5a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne (tekst jednolity Dz. U. 2018 poz. 755) i art. 555 k.c. Zgodnie z treścią art. 5 prawa energetycznego dostarczanie energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania. Umowę taką pozwana zawarła z powodem. Powód nie wykazał co prawda kiedy została zawarta umowa i na jakich warunkach ale ewidentnie powód dostarczał pozwanej energię elektryczną a pozwana nie kwestionowała swojego obowiązku zapłaty za tę dostarczoną energię. Obowiązek zapłaty wynika z art. 555 k.c. w zw. z art. 535 k.c.

Bezsporną też kwestią między stronami było, że pozwana zapłaciła na rzecz powoda kwotę 467,93 zł dochodzoną pozwem, przy czym kwotę 344,78 zł uiszczyła przed wszczęciem procesu a kwotę 93,15 zł w toku procesu. Bezsporne też było, że pozwana dokonując płatności wskazała w tytule przelewu nr faktury której płatność dotyczy i uiszczając kwotę 467,93 zł wskazała numery faktur od nr (...) do nr (...) a więc objęte żądaniem pozwu jako nie zapłacone.

Sporną natomiast kwestią było to czy powód mógł zaliczyć wpłaty dokonane przez pozwaną na poczet faktur objętych żądaniem pozwu na poczet innych należności, z innych wcześniejszych faktur, not odsetkowych i not obciążeniowych. Kwestię tę Sąd rozstrzygnął na korzyść pozwanej uznając, że w okolicznościach niniejszej sprawy było to niedopuszczalne.

Stosownie do art. 451 § 1 k.c. Dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. To wpłacający zatem co do zasady decyduje na jakie należności dokonuje wpłaty i jaki dług reguluje. I w orzecznictwie sądowym i w doktrynie nie budzi wątpliwości, że przepis ten ma charakter dyspozytywny. Oznacza to, że strony w umowie mogą ustalić inny sposób zarachowania wpłat dokonywanych przez dłużnika. Fakt zawarcia takiej umowy musi jednak wykazać strona która z faktu tego wywodzi skutki prawne zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodu określonymi w art. 6 k.c. W niniejszej sprawie to powód zatem winien wykazać, że zawarł z pozwaną umowę wyłączającą zastosowanie art. 451 § 1 k.c. Okoliczności tej powód nie wykazał.

Prawo do odmiennego zaliczenia dokonanych wpłat, wbrew wskazaniu pozwanej, powód wywodzi z ogólnych warunków umów kompleksowych (...) SA zatwierdzonych uchwałą Zarządu powodowej spółki z dnia 14 listopada 2007 r. Pozwana zaprzeczyła by kiedykolwiek otrzymała te ogólne warunki umów kompleksowych a powód tej okoliczności w żaden sposób nie wykazał. To, że takie warunki obowiązują u powoda nie oznacza automatycznie,

że doręczył je pozwanej i że pozwana je zaakceptowała. Wobec braku dowodów, Sąd dał wiarę pozwanej, że nie otrzymała ogólnych warunków umów kompleksowych i w związku z tym nie wiążą one pozwanej. Pozwana wykazała w toku procesu, że powód ma problemy z doręczaniem w terminie nawet faktur za usługi i niejednokrotnie należność do zapłaty musiała ustalać telefonicznie u powoda. Zeznania pozwanej potwierdzają adnotacje na przelewach dotyczących płatności za faktury nr (...) i nr (...), których pozwana nie otrzymała i dokonała płatności po terminie. Wskazała tam w tytule przelewu, że dokonuje płatności warunkowo z uwagi na brak faktury. Wskazać należy, że płatności za te faktury pozwana dokonywała w lutym 2018 r., na wiele miesięcy przed wszczęciem niniejszego postępowania. Trudno więc zakładać, że czyniąc w tytule przelewu dodatkowe adnotacje o braku faktur pozwana wpisała nieprawdę w celu gromadzenia dowodów na okoliczność nie doręczenia jej ogólnych warunków umowy kompleksowej. Dlatego Sąd dał wiarę twierdzeniom pozwanej, że nie otrzymała ogólnych warunków umów kompleksowych obowiązujących w powodowej spółce od 2007 r. wobec czego w zakresie uregulowanym tym warunkami nie wiążą one stron we wzajemnych relacjach.

Na marginesie wskazać należy, że nawet gdyby powód wykazał, że doręczył pozwanej ogólne warunki umowy kompleksowej to w ocenie Sądu nie byłoby podstaw do uznania, że strony w drodze porozumienia, przed zawarciem umowy, ustaliły odmienny niż określony w art. 451 § 1 k.c. sposób zarachowania wpłat dokonywanych przez pozwaną. Przede wszystkim powód nie wykazał kiedy strony zawarły umowę kompleksową. Pozwana w swoim lokalu mieszkalnym mieszka od około 1998 r. Ogólne warunki na które powołuje się powód obowiązują od nieustalonej daty – zatwierdzone zostały uchwałą zarządu z dnia 14 listopada 2007 r. Porozumienie polega na uzgodnieniu określonych warunków między stronami. W niniejszej sprawie trudno uznać ogólne warunki umów kompleksowych za zawarte w drodze porozumienia. Są one wzorcem umownym uchwalonym przez powoda i narzuconym drugiej stronie umowy. Nie ma więc mowy o jakichkolwiek ustaleniach z drugą stroną umowy kompleksowej.

Powód nie wykazał więc by strony w drodze porozumienia, przed zawarciem umowy, ustaliły odmienny, korzystny dla powoda sposób zaliczania wpłat dokonywanych przez pozwaną.

W ocenie Sądu § 17 ust. 4 ogólnych warunków umów kompleksowych stanowi niedozwolone postanowienie umowne. Stosownie do art. 385¹ § 1 k.c. Postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek.

Zgodnie z § 3 tego artykułu Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Z kolei § 4 stanowi, że Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Nie budzi wątpliwości, że pozwana była konsumentem w rozumieniu art. 22¹ k.c. Zgodnie bowiem z jego treścią konsumentem jest osoba fizyczna dokonująca z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Umowa sprzedaży i dostawy energii elektrycznej nie była związana z działalnością ani zawodową ani gospodarczą pozwanej a przynajmniej powód tej okoliczności nie wykazał.

Jak wyżej wskazano ogólne warunki umów kompleksowych, w tym sporny § 17 ust. 4 stanowią wzorzec umowy uchwalony przez organy statutowe powoda i proponowany a raczej narzucony swoim konsumentom. Ewidentnie więc § 17 ust. 4 nie został indywidualnie uzgodniony z pozwaną. Pomimo ciężaru dowodowego określonego w art. 385¹ § 4 k.c. powód nie udowodnił by dokonano indywidualnego uzgodnienia z pozwaną.

Zapis § 17 ust. 4 ogólnych warunków umów kompleksowych kształtuje prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza jej interesy.

W doktrynie i judykaturze uznaje się, że sprzeczne z dobrymi obyczajami są postanowienia, które naruszają równorzędność stron stosunku prawnego, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy. Nierównowaga kontraktowa na niekorzyść konsumenta pozostaje sprzeczna z dobrymi obyczajami, gdy można rozsądnie założyć, że kontrahent konsumenta traktujący go w sposób sprawiedliwy i uwzględniający interesy konsumenta nie mógłby racjonalnie się spodziewać, że konsument zaakceptowałby w ramach negocjacji klauzulę będącą źródłem tej nierównowagi. Ewidentnie zapis § 17 ust. 4 ogólnych warunków świadczy o braku równowagi kontraktowej. Daje on powodowi niczym nie uzasadnione prawo, wbrew ustawowym zapisom art. 451 § 1 k.c. prawo zarachowania wpłat inaczej niż wskazała pozwana dokonując płatności. Pozwana tego nie akceptowała i nie akceptuje, czemu dała wyraz nie tylko w zeznaniach, podkreślając, że powód nie miał prawa do zaliczania wpłat na inny dług niż wskazany ale i dokonując płatności kiedy każdorazowo wskazywała w tytule przelewu, której faktury płatność dotyczy. W ocenie Sądu takie ukształtowanie przez powoda swoich praw było działaniem wbrew dobrym obyczajom.

Wreszcie ostatnim ustawowym wymogiem dla uznania klauzuli za niedozwoloną, jest uznanie, że rażąco narusza ona interesy konsumenta. Zapis § 17 ust. 4 ogólnych warunków ewidentnie rażąco narusza interesy pozwanej. Pozwała bowiem powodowi zaliczyć wpłaty dokonane przez nią na poczet niespornych faktur na poczet faktur, których powód nigdy nie doręczył pozwanej i których pozwana nigdy nie otrzymała. Pozwała zaliczyć wpłaty na bezpodstawnie wystawione noty odsetkowe czy noty obciążeniowe. Jeżeli bowiem powód nie doręczył pozwanej faktur, nie może uznawać, że popadła ona w opóźnienie i obciążać odsetkami. Z adnotacji na fakturach nr (...) i nr (...) wynika, że pozwana ich nie otrzymała. Zapłaciła je po telefonicznym ustaleniu u powoda. Naturalnie zapłaciła je po terminie płatności określonym przez powoda w fakturach. Powód natomiast jak wynika z rozliczenia wpłat dokonanych przez pozwaną na poczet faktur dochodzonych pozwem, obciążył ją odsetkami za opóźnienie i notami obciążeniowymi. Nie wykazał przy tym by doręczył pozwanej noty odsetkowe i noty obciążeniowe. Prawo powoda do zaliczania wpłat na inny dług niż wskazany przez pozwaną zamyka pozwanej prawo do obrony przez samowolnym zachowaniem powoda. W toku niniejszego procesu, Sąd nie bada bowiem czy faktury nr (...) i nr (...) zostały doręczone pozwanej, podobnie jak wcześniejsze, kiedy zostały doręczone, czy powód zasadnie obciążył pozwaną notami odsetkowymi od tych faktur. Nie są one objęte żądaniem pozwu. Sąd bada tylko czy należność za faktury dochodzone pozwem została zapłacona, czy faktury dochodzone pozwem zostały doręczone pozwanej i czy zostały uregulowane po terminie płatności. Ewidentnie więc prawo które sobie przyznał powód w § 17 ust. 4 ogólnych warunków rażąco narusza interes pozwanej. Wskazać też należy, że prawo to pozwala powodowi uniknąć przedawnienia swoich roszczeń. Zapis ten jest zatem bardzo korzystny dla powoda i bardzo nie korzystny dla pozwanej.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zapisy § 17 ust. 4 ogólnych warunków, nawet gdyby ogólne warunki umów kompleksowych (...) SA zatwierdzone uchwałą Zarządu powodowej spółki z dnia 14 listopada 2007 r. zostały doręczone pozwanej są klauzulami niedozwolonymi w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną, kształtują obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają jej interes.

Ponieważ § 17 ust. 4 ogólnych warunków nie wiąże pozwanej, powód bezpodstawnie zaliczył wpłaty dokonane na poczet faktur objętych żądaniem pozwu na inne wcześniejsze należności.

Faktura nr (...) na kwotę 179,40 zł z terminem płatności do dnia 26 marca 2018 r., z której powód dochodzi zapłaty kwoty 93,15 zł została zapłacona przez pozwaną po terminie, w dniu 13 marca 2019 r.

Faktura nr (...) na kwotę 177,59 zł z terminem płatności do dnia 28 maja 2018 r., została zapłacona przez pozwaną po terminie, w dniu 1 czerwca 2018 r.

Faktura nr (...) na kwotę 175,79 zł z terminem płatności do dnia 26 lipca 2018 r., została zapłacona przez pozwaną po terminie, w dniu 20 sierpnia 2018 r.

Faktura nr (...) na kwotę 21,40 zł z terminem płatności do dnia 5 września 2018 r., została zapłacona przez pozwaną w terminie w dniu 4 września 2018 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie:

- od kwoty 175,79 zł za okres od dnia 27 lipca 2018 r. do dnia 19 sierpnia 2018 r.
- od kwoty 177,59 zł za okres od dnia 29 maja 2018 r. do dnia 31 maja 2018 r. oraz
- od kwoty 93,15 zł za okres od dnia 27 marca 2018 r. do dnia 12 marca 2019 r.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo wobec braku podstaw z art. 555 k.c. i art. 535 k.c. uznając, że kwoty należności głównych zostały zapłacone a pozostałe odsetki nieuzasadnione.

O kosztach Sąd postanowił na podstawie art. 102 k.p.c. odstępując od obciążenia nimi pozwanej w części w której przegrała spór. Pozwana nie poniosła kosztów procesu a w zasadzie wygrała spór w 99,9 %. Przegrała proces w niewielkim zakresie, w części dotyczącej odsetek za opóźnienie. Zasady słuszności przemawiały za odstąpieniem od obciążenia jej tymi niewielkimi kosztami procesu na rzecz powoda.

Wskazać należy, że Sąd uznał za niedopuszczalne na podstawie art. 203 § 4 k.p.c. częściowe cofnięcie pozwu pismem z dnia 27 marca 2019 r. w związku z wpłatą przez pozwaną w toku procesu kwoty 93,15 zł uznając tę czynność za sprzeczną z prawem. Kwota 93,15 zł została uiszczona zgodnie ze wskazaniem w tytule przelewu na poczet należności wynikającej z faktury nr (...) i na poczet tej należności winna być zaliczona. Powód z przyczyn wskazanych wyżej nie miał podstaw prawnych do zaliczenia tej kwoty na poczet odsetek za opóźnienie od należności wynikających z faktur dochodzonych pozwem i częściowo na poczet należności objętej fakturą nr (...). Dlatego Sąd uznając to rozliczenie wpłaty za niezgodne z prawem, uznał cofnięcie pozwu za niedopuszczalne i rozpoznał żądanie pozwu merytorycznie, nie znajdując podstaw do umorzenia postępowania w jakiegokolwiek części.

SSR Halina Maliszewska